

TIEN VARRELTA.

Kalevala viikkona, 25 p. helmikuuta. Väinön laulun ja soiton kylvöt ovat maassamme kauneimman sadon kenties sinä päivänä kantaneet. Viisaus ja rakkaus, ajatus ja tunne ovat tehneet liiton keskenään ja siitä oli syntynyt ihana sopusointu.

Keskellä nykyajan temmellyksiä osasivat meidän kansamme parhaat virittää sellaisen yhteissoinnun, joka varmasti kohosi sinne, mistä kaikki kauneusarvot ovat kansamme sydämeen virranneet. Tämmöisinä hetkinä on suomalainen kiitollinen kohtalon herroille, että ovat sallineet hänen tähän karuun maahan syntyä, sillä tämä karu kansa on hengessä rikas, sen todisti meille tämä mainittu päivä.

Teosofinen seura oli järjestänyt matineen Maxim-teatterissa, jonka yleisö ääriään myöten täytti. Huippukohtana ohjelmassa oli T. S:n Ylisihteerin *Pekka Ervastin* puhe. Vuosi vuodelta oli hän sanansa mahdollista antanut kuulijakuntansa sukeltaa elämän syvänteihin ja nostanut sen taas kuiluista kirkkaampiin korkeuksiin asti, aina sen mukaan miten siipemme ovat meitä kannattaneet seuraamaan häntä retkillään. Hän on kuin ehtymätön runsauden sarvi, jossa ei tunnu pohjaa eikä sulkuja olevan. Yhä uusia ja uusia elämän arvoja, yhä uusia näköaloja hän eteemme levittää. Mutta tuossa Kalevala-juhlassa täytyi nöyränä kumartua sen voiman edessä, joka silloin hänen kauttaan itseään ilmensi. En tahdo refereeraamalla hänen puhettaan typistää sitä näin pieneen alaan, sillä toivottavasti Tietäjän lukijakunta saa sen vielä kokonaisuudessaan näiltä palstoilta lukea. Muutamalla sanalla voinen kuitenkin sen ytimeen tarttua. Hän sanoi: „Tahdommeko olla kristityitä vai pakanoita, vai tahdommeko luoda jotain vallan uutta? Kristityiksi voimme itseämme vain huulilla nimittää ja vanha pakanaus ei ole vielä loppuun eletty.“ Hän näytti meille, että pakanauden kautta, noiden elävien kalevalaisten todellisuuksien, pakanallisen viisauden kautta meidän on löydettävä Kristus. Kalevala-päivän kasvaminen Kalevala-viikoksi on selvä todistus siitä, että Suomen kansa on valinnut juuri tuon pakanauden tien, joka sisimmässä merkityksessään on vanhan viisautemme elvyttämistä ja Kiesus lapsen synnyttämistä. Kokonaisuudessaan suoritettiin ohjelma antaumuksella ja kauniisti, aina Lepo Laurilan soitosta Maggie Gripenbergin järjestämään tanssiin asti. Viime mainittu olisi saanut olla pitempi, sillä se päättyi jo silloin, kun juuri pääsi tunnelmaan kiinni.

Tästä juhlasta riensivät monet vielä jatkamaan juhlatunnelmaa kansalaisjuhlaan, joka vietettiin Suomen Kansallisteatterissa. Siellä oli monipuolinen ohjelma, soitto ja laulu kuitenkin pääasiana. Innostus kohosi korkealle sekä näyttämöllä että katsomossa. Tohtori *Kosken-Jaakko* puhui henkevästi ja Suomen Laulun säveleet kohosivat mahtavina. *Robert Kajanusen Aino*-symfonia oli niin kuulakan kirkas, että se kohotti ihmissielun niihin piireihin, missä Väinön kantele alkukirkkaudessaan soi. Tahtoisin vielä mainita *Olga Poppiuksen* etevän tulkinna Kalevalan neljännestä viidettä runosta. Hän on löytänyt aivan verrattoman, koruttoman ja kansanomaisen

sävyn tulkitessaan Kalevalaa, sillä juuri tämä koruttomuus tekee syvän vaikutuksen kuulijaan. *Iisakki Latun* järjestämä inkeriläinen, laulunsekainen kuvaelma inkeriläisistä häämenoista („Läksiäiset“, hauskoine menoineen vaikutti erittäin miellyttävästi, jossa *Aili Somersalmen* kaunis ääni teki vaikutuksensa.

Tyytyväisinä sen päivän antimiin jokainen varmaan juhlista poistui.

O. S.

Tampereella pidettiin kuun vaihteessa teosofinen luentoviikko, johon Väinö Valvanne pyydettiin puhumaan. Esitelmissä kuuluu käyneen lukuista ja harras yleisö.

Uusia kirjoja. Suositamme lukijoillemme Teosofisen Kustannusliikkeen uusia kirjoja: Mabel Collinsin *Kun aurinko kiertää pohjoiseen päin*, hinta 1:50, ja O. J. H:derin *Teosofian alkeet nuorisolle*, hinta 75 p.

Idän Tähdien maaliskuun vihko sisältää kolme hyvää kotimaista kirjoitusta. Kuitenkin kaipaamme jotain tietoja toimitukselta ja joitain liikettä koskevia uutisia ulkomailta.

(Tietäjä 1917 Maaliskuu N:o 3, s. 147-148)